

nom dome nie je možné považovať za zaspokojenie vlastnej potreby sť-lky čo vlastníka domu — po rozumu § 13 č. 3 cit. zák. —, keďže s týmto ubytovaním není zaspokojená ani vlastná potreba bydlenia a ani iná vlastná potreba sť-lky, čo vlastníka domu, lebo ubytovaním týchto učiteľov je zaspokojená len potreba bydlenia týchto učiteľov, na čom nemení ničoho ani tá okolnosť, že sť-lka zaviazala sa týmto svojim učiteľom naturálny byt poskytnúť, lebo táto okolnosť pre posúdenie veci je podľa znenia § 13 č. 3 cit. zák. zcela bezvýznamná.

Pokiaľ však sť-lka vytýka, že napadnuté rozhodnutie je i nespravedlivé preto, že zmienení jej učitelia prinútení sú platiť 6—10.000 Kč ročného nájomného vtedy, keď ona dostáva za zmienený zaistený byt, ktorý práve by potrebovala pre ubytovanie týchto svojich učiteľov, len 2.600 Kč ročného nájomného, je táto námietka bezdôvodná. Preto, lebo nss môže podľa §§ 2 a 7 zák. o ss preskúmať napadnuté rozhodnutie len po tej stránke, zda ono shoduje sa so zákonom či nie, nemôže však skúmať, zda je ono v tom smere, ako to sť-lka tvrdí, i spravedlivé.

Č. 10.532.

Samospráva obecní: Pro posouzení povinnosti obce k náhradě škody podle § 37 obec. zřiz. čes. pro úraz, který utrpěl chodec na ulici při náledí, nemá významu předpis § 1315 o. z. o. ani případné spoluzavinění poškozeného.

(Nález ze dne 12. května 1933 č. 8186.)

V ě c: Městská obec R. (adv. Dr. Al. Pejša z Liberce) proti zemskému úřadu v Praze o náhradu škody podle § 37 obec. zřiz.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si obce z výměru okresního úřadu v Liberci z 31. ledna 1931, jímž bylo na základě § 37 obec. zřiz. uznáno, že jmenovaná obec je povinna nahraditi zúčastněné straně Anně G. škodu, která jí vzešla tím, že dne 10. března 1928 kolem 8. hod. ranní upadla v Sch.-ově ulici na chodníku následkem náledí, jež nebylo v tu dobu posypáno, a tímto pádem si přivodila těžké zranění, a že je dále povinna nahraditi též zúčastněné straně náklady právního zastoupení ve výši 3.433 Kč.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Žal. úřad založil ve věci samé rozhodnutí svoje na skutkovém zjištění, že místo, na němž se zúčastněné straně úraz přihodil, nebylo v době úrazu posypáno, a po stránce právní, že toto neposypání zakládá opominutí místně policejní povinnosti se strany obce přes to, že obec nejen povolila potřebné prostředky a dostatečný počet pracovních sil na posypávání veřejných komunikací v obci, nýbrž určila k této práci i lidi zdatné a spolehlivé.

Po stránce skutkové vytýká stížnost nejprve, že žal. úřad neprávem prohlašuje některé skutečnosti za »nesporné«, ač je st-lka výslovně popřela, což platí zejména o zjištění, že chodník byl v době úrazu pokryt náledím a že místo úrazu nebylo zabezpečeno proti sklouznutí. Stížnosti jest dáti za pravdu, že označení těchto skutečností za nesporné není pří-

padné, neboť výraz ten jest v právnické terminologii vyhrazen k označení oněch skutečností, jež obě, resp. všechny strany na sporu zúčastněné uznávají. Přes to neshledal nss, že by v tomto nesprávném označení bylo lze spatřovati nějakou vadu podstatnou, pro niž bylo by nař. rozhodnutí zrušiti, neboť žal. úřad užívaje výrazu »jest nesporné« dovolává se pokaždé důkazů, zejména výpovědí slyšených svědků, na jejichž základě pokládá dotčenou skutečnost za »nespornou«, takže je zcela zřejmo, že výrazu toho užívá jen terminologicky nesprávně na místě správného výrazu »uznává za zjištěno, bere za prokázáno« a pod. Právě pak proto, že jde zcela zřejmě o pouhé terminologicky nesprávné označení, což také st-lka na prvý pohled musila poznati — a sama také poznala, jak ze stížnosti je patrné — a že tedy tímto nesprávným označením nemohla jí býti účinná obrana ani znemožněna, ani ztížena, nelze tu mluvit o vadě podstatné.

Pokud st-lka vytýká, že je možné, že G.-ová upadla náhodou nebo vlastní neopatrností, dlužno k tomu podotknouti, že okolnosti tyto mohly by přijíti v úvahu jen pro zodpovědění otázky spoluzavinění této poškozené, kterážto otázka však se vymyká z rámce působnosti úřadů správních podle § 37 obec. zřiz. a může přijíti k platnosti teprve v řízení o výši náhrady vyhrazeném řádnému soudu.

Dále namítá stížnost, že obec měla býti zproštěna povinnosti k náhradě škody, jakmile bylo zjištěno, že obec nejen povolila potřebné prostředky finanční a hmotné k udržování veřejných komunikací v bezpečném stavu, nýbrž ustanovila k obstarávání úkolu toho také dostatečně početný a zdatný personál zřízenecký. Námitku tuto zakládá na právním názoru, že pro otázku rozsahu zodpovědnosti obce podle § 37 obec. zřiz. platí též předpis § 1315 o. z. o. Názor tento je mylný, neboť § 1315 o. z. o. jako předpis ryze soukromoprávní nemá pro rozsah veřejnoprávní zodpovědnosti obce podle § 37 obec. zřiz. žádného významu.

Zbývá tedy jen námitka, že obec neměla býti uznána povinnou zaplatiti žadatelce celé útraty řízení — resp. právního zastoupení v řízení před úřadem I. stolice — a že výrok ten měl býti vyhrazen rozhodnutí soudnímu. Dovojuje tak z úvahy, že by v řízení soudním pro oboustranné zavinění a přemrštěnost žalobního nároku mohlo dojít k vzájemnému zrušení útrat nebo, že by dokonce žalobkyně mohla býti odsouzena k hrazení útrat obci, což by prý byla anomalie. Ani tato námitka není důvodná. Zúčastněné straně byly proti obci přiznány jen útraty řízení před úřadem politickým a předmětem tohoto řízení bylo výhradně rozhodnutí, je-li obec zásadně, tedy co do důvodu povinna dáti jí náhradu, při čemž otázky spoluzavinění a výše náhrady nepřicházely vůbec v úvahu. Že pak v řízení tomto zúčastněná strana úplně zvítězila, st-lka sama nepopírá a také by ani důvodně popřít nemohla. Byly tu proto dány podmínky § 128 odst. 2 vl. nař. č. 8/28 pro přisouzení nutných nákladů zúčastněné straně.

Č. 10.533.

Řízení správní. — Samospráva okresní: I. Nárok na náhradu škody z porušení způsobeného aktem veřejné správy náleží před úřady správní. — II. Správní úřady jsou příslušny rozhodovati